

Уже тоді, оповесні

Микола Вінграновський

Уже тоді, оповесні, коли
Горища пахнуть першим сіном
І гарбузи цвітуть між картоплями,
Уже тоді прощання похливе
Носив я в серці — ношу кам'яну.
Мені вже бачились підбиті горем очі,
І повні вуха сліз на вицвілій подушці,
І губ краї, опущені в печаль...
І ще тоді, оповесні, я думав,
Що ти знайдеш себе у дітях чи в роботі
І все забудеться, пригоїться, примре,
А час і простір зроблять своє діло...
Не те я думав... ось вже стільки літ
За мною тінь твоя марою ходить
І золоті слова любові дорогої
Мені звучать на спечених устах...